

Янковська О.І. Економічна сутність інновацій / О.І. Янковська // Економіка. Наука. Інновації [Електронний ресурс]. — 2009. — № 1. — Режим доступу до журн. : http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/eui/2009_1/zmist.html.

Янковська Ольга Іванівна

аспірант

Житомирський державний

університет імені Івана Франка

ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ ІННОВАЦІЙ

У статті систематизовано та узагальнено наукові погляди на зміст та економічну сутність інновацій. Проаналізовано співвідношення значень термінів „інновація”, „нововведення”, „новація”, „винахід”.

Постановка проблеми. Сучасні трансформаційні перетворення і євроінтеграційні наміри України зумовлюють необхідність досягнення нової якості розвитку, яка б забезпечила рівноправне становище країни у системі світогосподарських зв'язків. Враховуючи те, що визначальним фактором світового розвитку є інноваційно-технологічний, Україна, як і багато інших країн світу, стоїть перед необхідністю переходу на засади постіндустріального розвитку. За цих умов знання, інформація, новітні технології та види управлінської практики перетворюються у стратегічний ресурс економічного розвитку і зростання. Інноваційний вектор розвитку вітчизняної економіки визначений у Посланні Президента України до Верховної Ради України „Європейський вибір. Концептуальні засади стратегії економічного та соціального розвитку України на 2002-2011 роки”, Законах України „Про інноваційну діяльність” та „Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні”.

На практиці існує надто спрощене розуміння поняття „інновація”. Цим терміном у ряді випадків позначають, наприклад, новоосвоєний вид продукції, який виготовляється за традиційною технологією, але якого не було в асортименті підприємства.

У науковій літературі дискутується питання співвідношення понять „інновація”, „новація”, „нововведення”, „винахід”, „відкриття”. Під терміном „інновація” розуміють процес, систему, результат, зміну тощо.

У зазначеному контексті значний науковий і практичний інтерес представляє з’ясування економічної сутності інновацій та інноваційного процесу, аналіз та систематизація підходів до трактування дефініцій і змісту цих понять.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теорія та методологія інновацій, їх перетворююча, революційна роль у суспільному та економічному розвитку з’ясована у працях М. Кондрат’єва, Й. Шумпетера, М. Туган-Барановського, Дж. Кларка та ін.

Усвідомлення актуальності і значимості інноваційних перетворень на сучасному етапі розвитку України привертає до даної проблеми інтерес багатьох науковців: В. Гейця, О. Амоші, Л. Федулової, С. Пирожкова, В. Євтушевського, С. Ілляшенка, М. Пашути, В. Александрової, М. Зубця, О. Дація, та ін. Дослідження цих вчених присвячені розробці національної інноваційної моделі розвитку, оцінці і мобілізації інноваційного потенціалу країни, підвищенню інноваційної активності вітчизняних підприємств, формування корпоративних структур в інноваційній сфері та удосконалення управління нею.

Постановка завдання. Метою даного дослідження є систематизація та узагальнення наукових поглядів на зміст та економічну сутність інновацій з метою підвищення конструктивності та практичної реалізації інноваційного пріоритету розвитку суб’єктів підприємницької діяльності.

Виклад основного матеріалу дослідження. У літературних джерелах з питань інноваційного розвитку поряд з терміном „інновація” вживаються такі поняття як „нововведення”, „новація”, „відкриття”, „винахід”.

На думку Л.Л. Антонюк, В.А. Євтушевського, С.М Ілляшенка, І.Р. Бузько, Р.А. Фатхутдінова, А.В. Тичинського є недоцільним ототожнювати терміни „інновація” та „нововведення”.

Зокрема, Л.Л. Антонюк, вважає, що нововведення – це інновація, яка впроваджена у господарську практику і якісно відмінна від попереднього аналогу [1]. Євтушевський В.А. основною відмінною ознакою інновації від нововведення визначає отримання комерційного ефекту [13]. На думку І.Р. Бузько нововведення може бути елементом інновації, але не її аналогом [4]. Тичинський А.В. розділяє поняття „інновація” та „нововведення” за силою впливу на організаційні та виробничі процеси: інновація призводить до їх докорінної зміни, а нововведення – до удосконалення виробничого процесу та самого продукту [12].

Але якщо проаналізувати семантику слова „інновація”, то воно походить від англійського „innovation”, що містить в собі латинський корінь nova (новий) та префікс „in”, який за англійською граматику означає „в” або „введення”, тобто слово „інновація” перекладається як „нововведення”. Отже, дані терміни є ідентичними за своїм змістовним наповненням.

Якщо звернутися до Великого тлумачного словника сучасної української мови, то термін „інновація” трактується у двох значеннях: 1. нововведення; 2. комплекс заходів, спрямованих на впровадження в економіку нової техніки, технологій, винаходів і т. ін., а під „нововведенням” слід розуміти – „те нове, яке недавно або тільки-но ввели” [5]. Отже, вважаємо, що термін „нововведення” – це вітчизняний аналог терміну „інновація”. Але, оскільки, термін „інновація” закріплений у чинному законодавстві та визнаний у міжнародних нормативно-правових актах, то його вживанню необхідно надавати перевагу.

Щодо тлумачень значень термінів „відкриття”, „винахід” та „інновація”, то погоджуємось з позицією більшості авторів щодо необхідності розмежування цих понять, оскільки вони мають низку відмінних ознак (див. табл. 1).

Таблиця 1

Порівняльна характеристика поняття „винахід”, „відкриття” та „інновація”

Винахід, відкриття	Інновація
СПІЛЬНІ РИСИ	
характер новизни	
ВІДМІННІ РИСИ	
- обов'язковою є науково-технічна новизна	- може носити поліпшувачий та модифікуючий характер не тільки у галузі техніки, але й у організаційній, соціальній та інших сферах
- може бути не впровадженим у виробництво	- обов'язковим є етап впровадження у виробництво та отримання різних видів ефектів, в першу чергу, комерційного
- здійснюються, як правило, на фундаментальному рівні	- носять прикладний характер

Бернар І. та Коллі Ж-К., автори Тлумачного економічного та фінансового словника французької, німецької та іспанської термінології, наголошують на таких відмінних рисах винаходу (відкриття) від інновації:

1) винахід або відкриття виконуються, як правило на фундаментальному рівні (парова машин, електрика тощо), а інновації – на рівні технологічно, тобто прикладного порядку (транзистори, пластмаси тощо);

2) відкриття може бути зроблено винахідником-одинаком або аматором, а інновація розробляється комплексними промисловими лабораторіями;

3) відкриття за своїм змістом є „безкорисним” актом, а інновація має на меті підвищення продуктивності в результаті застосування цього нововведення у процесі виробництва чи управління;

4) відкриття може відбутися випадково, а інновація є результатом комплексного використання елементів (систематичні технічні розробки, науково-дослідницькі програми тощо) [2].

Більшістю авторів відкриття та/або винахід розглядаються як один з етапів інноваційного процесу. Наприклад у В.А. Євтушевського інноваційний процес

виглядає наступним чином: відкриття → винахід → новинка → нововведення → інновація [13]; у С.М. Ілляшенка– відкриття → експериментальний зразок → промисловий зразок → новинка → нововведення → інновація [10].

Щодо співвідношення значень термінів „інновація” та „новація”, то відповідно до Великого тлумачного словника сучасної української мови ці слова тотожні за змістом, але серед науковців є різні підходи [5]. Зокрема, А.В. Тичинський визначає новацію як творчу думку, що проявляється у елементах виробничо-технічної діяльності, яка може мати подальший розвиток у формі нововведення та інновації [12]. Краснокутська Н.В. під новацією розуміє кінцевий метод, принцип, новий порядок, винахід, новий продукт, процес, якісно відмінний від попереднього аналога, що є результатом інтелектуальної діяльності [9]. Новація з моменту впровадження у виробництво, побут, інші сфери діяльності стає нововведенням (інновацією). На нашу думку, новація – це узагальнена категорія для визначення результатів наукової думки, які ще не перейшли на стадію впровадження та комерціалізації.

Перейдемо безпосередньо до тлумачення змісту поняття „інновація”.

Аналіз російських економічних словників А.Б. Борисова [3], В.Г. Золотогорова [7], Б.А. Райзберга, Л.Ш. Лозовського, О.Б. Стародубцевої [11] свідчить, що автори розкриваючи зміст терміну „інновація” акцентують увагу на таких аспектах:

- 1) інновація – це нововведення в галузі техніки, технології, форм організації праці та управління;
- 2) інновації ґрунтуються на використанні досягнень науки (науково-технічного прогресу) та передовому досвіді;
- 3) інновації передбачають вкладення коштів (буквально – інвестиції в новацію).

На нашу думку, визначення вищезазначених авторів не розкривають результату інноваційного процесу, а саме, отримання різних видів ефектів (економічного, соціального, екологічного тощо).

В іноземних джерелах [14],[15],[16],[17] зустрічаємо більш загальний підхід до визначення інновацій, а саме, під інновацією розуміють розробку та реалізацію нової ідеї (синтез знань), яка втілюється у новому продукті, процесі, послугі, що відрізняються оригінальністю, корисністю та цінністю і призводять до змін у способах управління, приносять суспільству користь.

Проаналізуємо дефініції терміну „інновація” вітчизняних науковців. Зубець М. і Тивончук С. розуміють під інновацією новацію, яка матеріалізується у новий продукт, пройшовши стадії науково-технічного й інноваційного циклів [8]. На нашу думку, дане визначення не є повним, оскільки результатом інноваційного процесу може виступати не лише новий продукт, але й процес (управління, організації праці, технологічний), послуга.

Даций О.І., визначаючи інновацію як проведення змін у техніці, технології, організації, екології, економіці, а також у соціальній сфері наголошує на пріоритеті економічного ефекту [6]. Вважаємо, що інновація поряд з економічним ефектом може спричиняти й інші види ефектів, наприклад, екологічний.

Ілляшенко С.М. [10], Євтушевський В.А. розглядають інновацію як кінцевий результат впровадження результату наукової діяльності з отриманням комплексу ефектів [13].

Отже, провівши моніторинг дефініцій терміну „інновація” можемо визначити такі основні підходи до його визначення:

- як процесу;
- як результату;
- як зміни;
- як інвестування в новацію.

На нашу думку, інновація (на мікрорівні) – це кінцевий результат інноваційного процесу, який призвів до якісних змін у будь-якій сфері діяльності підприємства.

Давши таке визначення інновації слід зупинитись на дефініції терміну „інноваційний процес”. Щодо тлумачення самого терміну у літературних

джерелах суттєвих розбіжностей не спостерігається. Інноваційний процес, як правило, визначається (і ми погоджуємось з цією думкою) як структурний багатоетапний процес створення, впровадження та комерціалізації результатів наукової діяльності.

Висновки з даного дослідження. Проведений аналіз підходів до тлумачення категорії „інновація” дозволяє зробити наступні висновки:

1. Терміни „інновація” та „нововведення” є ідентичними за своїм змістовним наповненням. Але, оскільки, термін „інновація” закріплений у чинному законодавстві та визнаний у міжнародних нормативно-правових актах, то його вживанню необхідно надавати перевагу.

2. Слід розмежовувати поняття „відкриття”, „винахід” та „інновація”, оскільки останнє має низку відмінних рис:

- прикладний характер;
- обов’язковістю впровадження та отримання різного роду ефектів;
- не обов’язковою є науково-технічна новизна, оскільки інновація може носити модифікуючий або поліпшуючий характер.

3. Новація – це узагальнена категорія для визначення результатів наукової думки, які ще не перейшли на стадію впровадження та комерціалізації.

4. Інновація (на мікрорівні) – це кінцевий результат інноваційного процесу, який призвів до якісних змін у будь-якій сфері діяльності підприємства.

Список літератури

1. Антонюк Л.Л., Поручник А.М., Савчук В.С. Інновації: теорія, механізм розробки та комерціалізації: Монографія. – К.: КНЕУ, 2003. – 394 с.
2. Бернар И., Колли Ж-К. Толковый экономический и финансовый словарь: французская, английская, немецкая, испанская терминология: В 2-х т.т. – Т II: Пер. с фр. – М.: Международные отношения, 1997. – 760 с.
3. Борисов А.Б. Большой экономический словарь. – М. Книжный мир, 1999. – 895 с.
4. Бузько І.Р., Варганова О.В., Голубенко Г.О. Стратегічне управління інвестиціями та інноваційна діяльність підприємства. Монографія. – Луганськ: Вид-во СНУ ім. В. Даля, 2002. – 176 с.
5. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. – К.: Ірпінь: ВТФ „Перун”, 2003. – 1440 с.
6. Даций О.І. Розвиток інноваційної діяльності в агропромисловому виробництві України. – К.: ННЦ ІАЕ, 2004. – 428 с.
7. Золотогоров В.Г. Энциклопедический словарь по экономике. – Мн.: Полымя, 1997. – 571 с.

8. Зубець М., Тивончук С. Розвиток інноваційних процесів в агропромисловому виробництві. – К.: Аграрна наука, 2004. – 192 с.
9. Краснокутська Н.В. Інноваційний менеджмент: Навч. Посібник. – К.: КНЕУ, 2003. – 504 с.
10. Менеджмент та маркетинг інновацій: Монографія / За заг. ред. д.е.н., проф. С.М. Ілляшенка. – Суми: ВТД „Університетська книга”, 2004. – 616 с.
11. Райзберг Б.А., Лозовский Л.Ш., Стародубцева Е.Б. Современный экономический словарь – 2-е изд., исправ. – М.: ИНФРА–М, 1998. – 479 с.
12. Тычинский А.В. Управление инновационной деятельностью компаний: современные подходы, алгоритмы, опыт. – Таганрог: ТРТУ, 2006
13. Управління інноваціями в сучасній організації / Під ред. В.А. Євтушевського. – К.: Нічлава, 2006. – 359 с.
14. Innovation / edited by Mark Ambramson and D. Littman.– Political Science, 2002. – 223 p.
15. Innovation and Management: International Comparisons by Urabe Kuniyoshi, John Child. – Business&Economics, 1998. – 372 p.
16. Managing Creativity and Innovation by Richard Luecke, Ralph Katz. – Business&Economics, 2003. – 192 p.
17. The concise Blackwell encyclopedia of management / edited by Cary L. Cooper and Chris Argyris, 1998. – 701 p.